

РЕШЕНИЕ

№ 8049

гр. София, 10.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 22.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **1117** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Производството е образувано по жалба на А. А. М., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на П., съд. адр. [населено място], [улица] срещу Решение № 940/11.01.2024 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т.т. 2 и 4 от ЗУБ, на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Твърди незаконосъобразност на решението, поради противоречието му с материалния закон. Моли отмяна на решението.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Прокуратурата не взема становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Обжалваното решение е постановено във формата и от органа по чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, поради което е валидно.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ [статут на бежанец](#) в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност

към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила вх. № ВР-13-808/18.04.2023 г. пред ДАБ при МС. ДАБ при МС е провела процедура по 63а от ЗУБ, като е поканила и провела интервю с жалбоподателя, събрала е и други писмени доказателства във връзка с произнасяне по молбата. Правилно е обжалваното решение, което съобразява, че за жалбоподателя не са налице основанията по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, защото видно от отговорите по интервюто, той не заявява, че е обект на преследване по признаците по чл. 8, ал. 1 то ЗУБ. Жалбоподателят посочва, че е напуснал П. нееднократно, за да отиде в И., Турция, Гърция, където е търсил работа, имал е виза и е работил в Д.. Посоченото разкрива характеристиките на лице – икономически мигрант, както правилно се приема с обжалваното решение.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ **хуманитарен статут** се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Тези критерии за понятието „тежки посегателства“ възпроизвеждат чл. 15 от ДИРЕКТИВА 2004/83/ЕО НА СЪВЕТА

от 29 април 2004 година

относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. От цитираното интервю на жалбоподателя по чл. 63а от ЗУБ не се установяват срещу жалбоподателя в А. реални опасности от цитираните критерии по т.т. 1 и 2. В случая не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на европейските общности по тълкуването на чл. 15 от ДИРЕКТИВА 2004/83/ЕО НА СЪВЕТА

от 29 април 2004 година, които се прилагат във връзка с чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращо въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, поради самия факти на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи. Правилно с обжалваното решение е приета, че не се установява спрямо жалбоподателя да са налице сериозни и потвърдени заплахи, налични и към момента на процедурата, за да се счита, че ако се завърне в държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, за да му бъде предоставен хуманитарен статут. Няма данни за това от интервюто на жалбоподателя по чл. 63а от ЗУБ. В рамките на цялостно изследване на фактите и обстоятелствата по реда на чл. 35 от АПК, освен интервюто с жалбоподателя, административният орган е приобщицл по преписката и справка относно политическата и икономическата обстановка в П. на Дирекция „МЕЖДУНАРОДНА ДЕЙНОСТ“ пир ДАБ при МС. От нея е видно, като по делото не се установява противното, че политико-икономическото положение в П. е

сложно. То е основано на слаба, но международно-подпомагана икономика, и основано на неевропейски религиозно-културен светоглед. От това, обаче, по никакъв начин, не може да се направи извод, че по отношение на жалбоподателя в А. съществуват заплахите по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Неоснователен е доводът по жалбата, че по аргумент от т. 20 от НАСОКИ ОТНОСНО НУЖДИТЕ ОТ МЕЖДУНАРОДНА ЗАКРИЛА НА ЛИЦА, БЯГАЩИ ОТ А. на ВЪРХОВНИЯ КОМИСАРИАТ ЗА БЕЖАНЦИТЕ НА ООН, на него като пакистанец, подобно на афганистанците, следва да му се предостави хуманитарен статут. Посочената точка постановява: тъй като ситуацията в А. е нестабилна и може да остане несигурна още известно време, заедно с мащабна хуманитарна извънредна ситуация в страната, ВКБООН продължава да призовава държавите да преустановят принудителното връщане на граждани и бивши обичайно живущи в А., включително тези, чиито молби за убежище са отхвърлени. Спирането на принудителните връщания служи като минимален стандарт и трябва да остане в сила до момента, в който сигурността, върховенството на закона и положението с правата на човека в А. значително се подобрят, за да позволят безопасно и достойно връщане на онези, които са решени да не се нуждаят от международна закрила. Съдът приема, че насоките дават възможност на съответния съд да преценява конкретната ситуация и рисковете от връщане за конкретното лице в А. – съответно в П., отнесени към нормите на вътрешното и международното право относно статута на бежанците, включително на Женевската конвенция за статута на бежанците от 28.07.1951 г. По делото се установи, че такива рискове за жалбоподателя, отнесени към цитираните разпоредби, не съществуват.

В заключение следва да се обърне внимание на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, според която хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Тази разпоредба дава възможност на приемащата държава да предостави хуманитарен статут на чужденец, когато за него не са налице общите критерии по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, но са налице други критерии от общохуманитарен характер. Такива биха могли да бъдат например нужда от лечение, епидемии в страната на произход, както и др.под. По делото не се установиха такива факти за жалбоподателя. В интервюто по чл. 63а от ЗУБ жалбоподателят посочва, че го е страх да се върне в П., поради конфликт с братята му относно наследствени правоотношения. Дори да се даде вяра на тази история, то правилно с обжалваното решение се посочва, че това е гражданско-правен и наказателно-правен спор, който вино от интервюто на жалбоподателя по чл. 63а от ЗУБ, е бил обект на разглеждане от съдилищата и полицията в П. по общия ред. Ето защо, това не е сред критериите за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, включително по специалната норма на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК съдът приема, че жалбата следва да отхвърли.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. М., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на П., съд. адр. [населено място], [улица] срещу Решение № 940/11.01.2024 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в

четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.